

(δημοσιεύουμε επιστολή που λάβαμε από αναγνώστη μας)

Παλλήνη 7-6-2004,

Θέμα: Ἀπαγγελία τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ Ὑμνου» σὲ σχολικὲς γιορτές, με ἀφορμὴ τὴν λήξη τοῦ σχολικοῦ ἔτους

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εἴμαστε πολύτεκνοι (4 τέκνα). Τὸ πρῶτο παιδί μας πηγαίνει στὸ νηπιαγωγεῖο καὶ τὸ δεύτερο σὲ παιδικὸ σταθμὸ, ἡλικίας 6 καὶ 4 ἐτῶν ἀντίστοιχα, τὰ ὑπόλοιπα 2 εἶναι πιὸ μικρά. Ἐπικοινωνοῦμε μαζί σας γιὰ νὰ σὰς θέσουμε ἓνα πρόβλημα ποὺ ἀντιμετωπίζουμε καὶ με τὰ δυὸ σχολεῖα, σχετικὰ με τὸν «Ὀλυμπιακὸ Ὑμνο», ὁ ὁποῖος συμπεριλαμβάνεται στὴν ἐτήσια παιδικὴ γιορτὴ ποὺ διοργανώνουν τὰ σχολεῖα με ἀφορμὴ τὴ λήξη τῆς σχολικῆς χρονιάς. Ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται πὼς εἶναι τυχαῖο τὸ γεγονός ὅτι καὶ στὰ δυὸ σχολεῖα ἡ γιορτὴ ἔχει τὴν ἴδια θεματολογία. Νομίζουμε ὅμως ὅτι καὶ ἄλλοι γονεῖς ἀντιμετωπίζουν τὴν ἴδια κατάσταση, σὲ σχολεῖα ποὺ ἔχουν ἐπιλέξει αὐτὸ τὸ θέμα, ἀπλὰ δὲν ἔχει συνειδητοποιήσει τὸ πρόβλημα.

Πιὸ συγκεκριμένα τὸ θέμα τῶν γιορτῶν εἶναι οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες, θέμα πολὺ ἀγαπημένο στὰ παιδιά. Τὸ πρόβλημα ὅμως εἶναι ὅτι ἡ ἐκδήλωση δὲν περιορίζεται στὰ ἀθλητικὰ δρώμενα, στὴν εὐγενῆ ἀμιλλα καὶ τὸν συναγωνισμό, ἀλλὰ σὲ αὐτὴ ἔντεχνα συμπεριλαμβάνεται καὶ τὸ κατωτέρω κείμενο τὸ ὁποῖο τὰ παιδιά, ντυμένα ἢ ὄχι με χιτῶνες ὡς ἀρχαῖες ἱέρειες, καλοῦνται νὰ τοῦν σὲ ὁμαδικὸ χορὸ:

*«Ἀρχαῖο πνεῦμα, ἀθάνατο, ἀγνὲ πατέρα
τοῦ μεγάλου, τοῦ ὠραίου καὶ τοῦ ἀληθινοῦ
Κατέβα, φανερώσου καὶ ἄστραψε δω'πέρα,
Τὴ δόξα τῆς δικῆς σου γῆς καὶ τ' οὐρανοῦ.*

*Στὸ δρόμο καὶ στὸ πάλεμα καὶ στὸ λιθάρι,
Στῶν εὐγενῶν ἀγῶνων λάμψε τὴν ὁρμὴ,
Καὶ μετ' ἀμάραντο στεφάνωσε κλωνάρι
Καὶ σιδερένιο πλάσε κι ἄξιο τὸ κορμί.*

*Κάμποι, βουνά και πέλαγα φέγγουνε μαζί σου
Σάν ένας λευκό-πόρφυρος μέγας ναός
Και τρέχει στο ναό έδω, προσκυνητής σου,
Αρχαίο πνεύμα άθάνατο, κάθε λαός*

Ο ύμνος αυτός γράφηκε από τον μεγάλο μας ποιητή Κωστή Παλαμά (1859-1943) και μελοποιήθηκε από το συνθέτη Σπύρο Σαμαρά (1863-1918) για την τελετή έναρξης της πρώτης Ολυμπιάδας στην Αθήνα το 1896. Με απόφαση της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής, από την Ολυμπιάδα του 1952, είναι ο επίσημος ύμνος των Αγώνων και ακούγεται από τότε στην έναρξη κάθε Ολυμπιάδας, όπου χορωδία τον ψέλνει στα Έλληνικά.»

Κατά τη γνώμη μας αυτό το κείμενο είναι επίκληση και δεν είναι ένα άθωο ποίημα που μπορούν να το πούν τα παιδιά χωρίς να πολυκαταλαβαίνουν τί λένε. Ούτε είναι ένα κείμενο «που αναφέρεται γενικά στο θείο» όπως μας απάντησε εύγενικά ή δασκάλα του παιδιού μας όταν της θέσαμε τον προβληματισμό μας. Νομίζουμε ότι αυτός είναι ο όρισμός της διαθρησκειακής συμπροσευχής, όπου πολλοί μαζί με διαφορετικά πιστεύω, αλλά κάτω από την όμπρέλα ενός ενιαίου κειμένου, αναφέρονται σε «κάποιο Πατέρα», δηλ. ο καθένας στον δικό του !!!

Σε αυτό το πλαίσιο, έμεις ως γονείς καλούμαστε να λάβουμε μία απόφαση για το τί πρέπει να κάνουν τα παιδιά μας, να πάνε στην παιδική γιορτή ή να μὴν πάνε και εάν πάνε να πουνε αυτό το κείμενο ή να μὴν το πουνε;

Προσωπικά, μετά από πολύ σκέψη, αποφασίσαμε να μὴν στείλουμε τα παιδιά μας στις γιορτές, παρόλο που ξέρουμε ότι τους στοιχίζει κάτι τέτοιο, γιατί είναι κάτι που γίνεται κάθε χρόνο και το περιμένουν και παράλληλα βλέπουν τις πρόβες που γίνονται σχεδόν καθημερινά και πιθανώς να ζηλεύουν που δεν συμμετέχουν σε κάτι που είναι συλλογική προσπάθεια.

Οί παράμετροι που έπαιξαν ρόλο στην απόφασή μας ήταν:

1. Όταν πρωτοδιαβάσαμε το κείμενο είπαμε στο παιδί μας:

- «Κάτι μας προβληματίζει με αυτό το κείμενο, θέλουμε να το συζητήσουμε».
- «Α κατάλαβα, επειδή αναφέρεται σε ψεύτικους θεούς!!!»
- «Ναι άγόρι μου αυτός είναι ο βασικός λόγος...»
- Το παιδί δηλ. κατάλαβε μόνο του ότι το κείμενο είναι προβληματικό.

2. Η «όμολογία πίστεως» -εάν αυτό θεωρείται όμολογία πίστεως, δεν νομίζουμε ότι έχει ήλιακό όριο. Κατά την γνώμη μας, ο καθείς και με το μέτρο του πρέπει να δίνει την μαρτυρία του, ιδιαίτερα δε όταν οι ευαίσθητες παιδικές καρδιές καταλαβαίνουν την ουσία των

πραγμάτων και φυσικά ζητάνε το έμπρακτο παράδειγμα, πέραν του «θεωρητικού» από τις ιστορίες που τους διαβάζουμε.

3. Η αγάπη και η περιέργεια των παιδιών για τους Ολυμπιακούς Αγώνες δεν πλήττεται με αυτή την απόφαση, γιατί κάλλιστα μπορεί να ικανοποιηθεί πηγαίνοντας τα παιδιά να δουν τα αγωνίσματα τόν Αύγουστο.

4. Εάν αντιδράσουν και άλλοι γονείς, τότε θα πρόκειται για μία κίνηση που μπορεί να προβληματίσει τους δασκάλους, να μην υιοθετούν θέματα στο πρόγραμμά τους που δεν είναι αποδεκτά από τους γονείς. Άλλωστε είμαστε ορθόδοξοι και έχουμε την απαίτηση τα σχολεία μας να διδάσκουν ορθόδοξα πράγματα στα παιδιά μας και όχι ανάμικτα...

5. Τέλος, η αρχαιολατρία είναι κίνημα το οποίο με άφορμή τους Ολυμπιακούς Αγώνες, έχει αρχίσει να γίνεται συμπαθές σε διάφορους ανθρώπους. Επιτρέποντας στα παιδιά μας την συμμετοχή σε τέτοιου είδους εκδηλώσεις, δεν τους μειώνουμε τις αντιστάσεις; με αποτέλεσμα στο μέλλον -και φυσικά εάν υπάρξουν και άλλοι λόγοι-, να γίνουν όπαδοι τέτοιων κινήματων; Γιατί εν γνώσει μας να βάλουμε ένα μικρό λιθαράκι σε μία τέτοια εξέλιξη;

Πιστεύοντας ότι δεν αποτελούμε κάποιο είδος ακραίων «φονταμενταλιστών», αλλά απλά κάνοντας κάτι πολύ μικρό και απλό πνευματικά, σās παρακαλούμε, με όποιο τρόπο έσεϊς κρίνετε πρόσφορο, όπως βοηθήσετε στην ευαισθητοποίηση των γονιών σχετικά με αυτό το θέμα.

Με εκτίμηση

Σ.Α.

Ε.Α.

Παλλήνη Αττικής